

hen, fordi institutioner og lokale myndigheder ikke har mulighed for, efter at 10-års-fristen er udløbet, at konstatere, at vedkommende tidligere er dømt for alvorlige seksuelle overgreb.

Derfor har den konservative folketingsgruppe den holdning, at der burde være en mulighed for, at f.eks. amtsråd og kommunalbestyrelser, som ønsker at indhente oplysninger om eventuelle strafbare forhold for personer, der søger ansættelse – og dér er jeg enig med Socialdemokratiets ordfører, og det vil jeg godt opfordre dem til at gøre, alle 14 amter og alle 275 kommuner – kan få disse oplysninger. Der er altså behov for, at disse oplysninger kan fås for en betydelig længere periode end de nugældende 10 år.

Konklusionen er altså, at selv om vi ikke kan støtte den tekniske udformning af forslaget om at oprette et nyt register, så kan vi støtte ideen og intentionen bag beslutningsforslaget, og vi er klar til at stemme for det, medmindre da den arbejdsgruppe, som justitsministeren både har nedsat og omtalte, der skal styrke indsatsen mod seksuelt misbrug og udnyttelse af børn, måtte komme med et forslag, som er lige så godt, eller bedre løser det foreliggende problem.

Og lad mig så, da jeg alligevel har 1 minut tilbage, sige, at det, der for mig er humlen, og som jeg ikke helt har kunnet forstå ved de første par ordførere, bl.a. Socialdemokratiets ordfører, hvor man nævner, at man kan bruge de eksisterende regler med 10-års-grænsen, er, at det jo lige ud betyder, at ham, der er dømt som 20-årig for grove overgreb, får 1 års fængsel. Hvis han som 29-årig søger at få et tilsvarende job, kan man med straffeattesten i hånden se, at han er dømt, han får ikke jobbet, men hvis han så venter 2 år og søger i nabokommunen, ja, så er straffeattesten blank, og så vil han få jobbet. Hvad gør man så, vil jeg spørge fru Sandy Brinck?

Anne Bastrup (SF):

Så tænker man sig om som ansættende myndighed, tager en grundig diskussion om: Hvad lavede du som 21-årig, og hvordan kan det være, at der er et hul i dit såkaldte CV i det år? For det er jo også det, det handler om.

I SF's folketingsgruppe har vi diskuteret det her forslag grundigt, og det fremgik også, da vi havde debatten for et stykke tid siden omkring Børnerådets forslag, at der er dele af min gruppe, som synes, at Børnerådets forslag er fornuf-

tigt. Men det er mig, der er ordfører, og jeg har så fået til opgave sådan generelt at komme med samtlige folketingsmedlemmer i SF's folketingsgruppes synspunkter. Det vil jeg så prøve at gøre på 5 minutter.

Der er ikke nogen af os, der uden nogen omstændigheder ønsker, at børn skal risikere at blive udsat for overgreb af nogen art. Vi ønsker at finde den rigtige vej til at beskytte vores børn. Problemet er bare hvordan.

Efter min opfattelse er det ikke den rigtige vej at oprette et register over dømte pædofile, således som forslaget lægger op til. Nogle af de eksempler, som forslagsstillerne fremhæver i deres bemærkninger, ville stort set kunne fanges via en kontakt til Strafferegistret ved at få en straffeattest. Men mange af eksemplerne, som vi har hørt igennem de sidste år, vil ikke kunne fanges af denne her kontakt, fordi de pågældende ikke er dømte, eller fordi de pågældende ikke er i et ansættelsesforhold, hvor der er nogen, der er ansvarlige.

Det eksempel, der nævnes, nemlig den hivsmittede kampsportstræner: Han er eller var, sådan som jeg husker sagen, pædagogmedhjælper på Frederiksberg, og den pågældende institution syntes, der ligesom var noget skidt ved ham og fyrede ham. Han blev så pædagogmedhjælper i København. Men det er ikke blevet oplyst, at han som pædagogmedhjælper i København overhovedet begik overgreb på nogen af børnene. Men dér hvor han begik fejltagelsen, dér hvor han lavede det beskidte, var som selvstændig kampsportstræner, det var dér, han begik overgrebene på børnene. Det vil sige, at et register over pædofile slet ikke ville kunne fange ham.

Et register, og også for den sags skyld sikkerheden ved at man indhenter en straffeattest, vil jo også kunne lulle de ansættende myndigheder ind, det vil kunne blive en sovepude. Og vi kan risikere, at det får den konsekvens, at arbejdsgiverne ikke sikrer det arbejdsklima, som naturligt indebærer, at alle ansatte opnår evnen til at sige til og fra uden at blive usikre.

De historier, vi efterfølgende har hørt fra Gladsaxesagen, viste jo, at det var et af problemerne, nemlig at der ikke var nogen, der turde sige, hvad det var, de var nervøse ved.

Vi vil ikke have, at vores børn udsættes for overgreb, men vi skal sikre, at de metoder, vi anvender til at undgå dette, er tjenlige. Grundige ansættelsessamtaler, indhentning af straffeattest – og i den forbindelse synes jeg også, vi